

De ce permite Dumnezeu acest lucru?

... dacă El este atotputernic?

Arthur Ernest Wilder-Smith

© Hänssler-Verlag, Online începând de la: 04.04.2023, Actualizat: 04.04.2023

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Nu este aceasta exact întrebarea pe care și-o pun mulți oameni astăzi? De ce este așa, dacă Dumnezeu este atotputernic - și dacă El este Dumnezeu, El trebuie să fie așa - de ce nu pune capăt acestui haos, tuturor acestor războaie, tuturor înșelăciunilor, nedreptăților, mizeriei și bolilor din lume? Este așa cum mi-a spus un student cu ani în urmă: „Dacă vrei să cred în Dumnezeul tău, mă aștept mai întâi de toate ca El să creeze o lume mai bună!”

Dacă El ne iubește pe noi, oamenii, așa cum ne asigură Biblia, de ce nu face să dispară toată suferința și nu aduce totul decent în ordine? Pentru că nu Îi mai pasă de noi? Dacă El ar fi atotputernic, bineînțeles că ar putea schimba totul imediat. El nu ar mai fi Dumnezeu, dacă nu ar fi omnipotent, iar dacă așa stau lucrurile cu El, de ce trebuie să ne mai batem capul cu El? Tocmai pentru că El permite ca răul să existe alături de bine, atât de mulți devin atei, așa cum este, într-adevăr, cazul prietenului meu.

Nu ar trebui să ne lăsăm înșelați să credem că astfel de întrebări sunt deosebit de moderne și că noi suntem gânditori foarte avansați, atunci când punem astfel de întrebări. Atunci când din pământ au crescut ciulini și spini după căderea în păcat, Adam și Eva ar fi putut cu ușurință să-și pună aceleași întrebări. De ce a permis Dumnezeu să se întâmple toate acestea? Oare nu ne mai iubește și nu-l mai pasă de noi? Iov și-a pus aceeași întrebare, atunci când dezastrul l-a lovit pe el și familia sa. El este Dumnezeu, El ar fi putut să prevină acest lucru, dacă ar fi vrut. Cu siguranță El trebuie să fie omnipotent, pentru că este Dumnezeu, și, prin urmare, trebuie să poată. A vrut totuși să o facă? Dacă nu, de ce Iov ar fi trebuit să se preocupe cu El și să-l slujească atât de mult timp? Este adevărat că în viețile lui Adam și Iov mai existau încă o mulțime de lucruri care sugerau că Dumnezeu încă mai ținea la ei, în ciuda ciulinilor și a spinilor și a dezastrelor din familie, dar nu mai exista o imagine clară. Existau acum dovezi pro și contra dragostei și grijii lui Dumnezeu, atunci când cineva privea în jur la mediul înconjurător al omului. Așa că atunci a apărut aceeași contradicție ca și acum, iar întrebarea rămâne acum ca și atunci: „De ce ar trebui să credem și să ne încredem într-un Dumnezeu bun în ciuda tuturor dovezilor care arată contrariul?” [...]

Ca să ne întoarcem la primul nostru fir de gândire, întrebarea este: Dacă una și aceeași Ființă permite și planifică atât binele, cât și răul, atât frumosul, cât și urâtul, atunci orice gândire serioasă despre El este imposibilă cu facultățile de raționament care ne-au fost date.

Înainte de a continua, să ne întrebăm, ce ne învață Biblia despre starea acestor lucruri. Primul capitol din Romani ne învață în mod foarte clar și fără compromisuri că creația nu conține niciun fel de contradicții și ne oferă o singură idee despre Dumnezeu, și anume că El este un Dumnezeu creator glorios și atotputernic și că universul Său proclamă doar gloria Sa. „Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu este arătat în ei, pentru că Dumnezeu le-a arătat – fiindcă, de la creația lumii, lucrurile Sale nevăzute se văd, fiind înțelese de minte prin lucrurile făcute, la fel și eterna Sa putere și divinitate – încât ei să fie fără scuză” (Romani 1.19,20).

În consecință, Biblia ne învață că un om care privește universul și nu vede în același timp puterea veșnică a glorioasei Dumnezeiri, care, văzând vizibilul, nu trage concluzii despre invizibil, este fără scuză. Da, Biblia face un pas mai departe în această direcție, învățând în același capitol (Romani 1.21) că o persoană care Îl vede pe Dumnezeu prin lumea Sa atât de glorios creată și nu-l mulțumește și nu-l laudă pentru aceasta, copleșită de minunile care

dezvăluie înțelepciunea Creatorului, o astfel de persoană își întoarce gândurile spre neant și că inima ei fără pricepere se întunecă. Altfel spus, dacă o persoană contemplă universul și nu se revarsă din proprie inițiativă de recunoștință față de Dumnezeu și nu devine un adorator al lui Dumnezeu, atunci, în decursul timpului, această persoană devine incapabilă să își folosească în mod corect facultățile sale superioare, cum ar fi gândirea. Mai mult, „inima” ei se întunecă, adică moralitatea ei devine tocită. [...] Conform standardului Sfintei Scripturi, o singură privire asupra universului ar trebui să fie suficientă pentru ca orice om cu o inteligență medie să se convingă de existența lui Dumnezeu și, mai departe, ar trebui să fie suficientă pentru a face din el un adorator zelos al lui Dumnezeu. [...]

Originea răului

Există dificultăți de nedepășit care stau în calea credinței în Dumnezeul Bibliei? Poate că o experiență personală poate clarifica aceste întrebări mai bine decât alte discuții teoretice.

Înainte de cel de-al Doilea Război Mondial, am vizitat adesea Catedrala din Köln. Am admirat în mod deosebit această frumoasă clădire gotică, uneori ore în șir, cu pilonii săi grațioși și înălțători, cu magnificul acoperiș înalt boltit, cu vitraliile medievale și cu orga. Cu cât admiram mai mult această clădire, cu atât mai mult îi admiram pe maeștrii constructori și zidari care au proiectat și construit această frumoasă catedrală de-a lungul secolelor. Pentru că toate aceste linii grațioase fuseseră în mod evident proiectate cu atenție de experți care nu numai că cunoșteau principiile matematice ale unei astfel de clădiri, dar posedau și un înalt simț al frumuseții. Calitatea acestui meșteșug era, de asemenea, cu adevărat de primă clasă, pe lângă frumusețea construcției generale. Așa că i-am admirat pe strămoșii noștri, atunci când am examinat lucrarea lor. Având în vedere că nu aveau dispozitive mecanice moderne, care să le faciliteze munca, trebuie să considerăm munca lor din acea vreme ca fiind o minune. Astfel, structura acestei cupole arată, fără îndoială, ceva din spiritul care a stat la baza ei. Să ne imaginăm că o clădire atât de bine gândită ar fi putut lua naștere atât de ușor fără să fi izvorât din mințile experților ar însemna să ne îndoim de propria sănătate mintală.

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Köln a fost ținta atacurilor aeriene grele poate mai mult decât orice alt oraș din Europa de Vest și, întrucât catedrala se află chiar lângă gara de triaj, care era bombardată intens în mod regulat, a fost deseori lovită și de multe ori grav avariată.

Îmi amintesc încă destul de bine dezamăgirea pe care am simțit-o când am revăzut catedrala pentru prima dată după război, în toamna anului 1946. Cele două turnuri celebre erau încă în picioare, ridicându-se din câmpul teribil și inimaginabil de dărâmaturi. În afară de catedrala însăși, aproape totul fusese ras de pe fața pământului sau redus la moloz. De la distanță, turnurile încă arătau bine, dar când te apropiai de ele, vedeai găuri imense în zidăria lor masivă. Câteva sute de tone de beton și cărămizi fuseseră construite într-o gaură uriașă, sus într-un turn, pentru a înlocui parțial zidăria care fusese smulsă de o bombă explodată. Acoperișul era în ruine, orga distrusă, ferestrele aruncate în aer, iar peste tot zăcea până la genunchi o masă indescritibilă de moloz, lemn mărunțit, zidărie pulverizată și blocuri uriașe de piatră, dintre care unele acopereau parțial găurile create de bombe.

Această imagine haotică m-a impresionat profund când m-am gândit la frumusețea și ordinea de odinioară a acestui petic de pământ. Dar, în timp ce aceste gânduri îmi treceau prin minte, un gând nu mi-a trecut niciodată prin minte - niciodată nu am făcut cumva legătura între molozul acestei clădiri, cândva frumoase, și incompetența sau vreo intenție a arhitecților sau a meșterilor care o construiseră. Și nici nu am început să mă îndoiesc de existența acelor maeștri constructori, pentru că opera lor zăcea acum în ruine în fața ochilor mei. Probabil că ar fi trebuit să te gândești mult timp la asta, pentru a ajunge la o idee atât de absurdă. Cu adevărat, chiar și printre dărâmurile generale, rămășițele care lăsa să se întrevadă frumusețea de odinioară a acestei clădiri arătau cât de bine plănuseră arhitecții totul. Puternicii piloni impunători erau încă în picioare, grațioasele arcuri gotice erau încă acolo; chiar și găurile provocate de bombă în zidărie făceau să fie evident cât de bine o proiectaseră arhitecții și cât de expert o construiseră oamenii, chiar și în locuri care fuseseră ascunse de ochii oamenilor timp de secole. Până în cele mai intime părți ale sale, întreaga ruină arăta exact opusul gândirii absurde de mai sus și făcea cunoscut cât de bine fusese concepută și construită întreaga clădire. Am putea merge mai departe și spune că, într-un fel, clădirea în ruină arăta chiar mai bine decât clădirea intactă perfecțiunea planificării și a construcției. Aceasta nu era o clădire stucată, frumoasă la exterior, dar destul de inferioară în interior - unde în mod normal nimeni nu putea să se uite - așa cum se întâmplă cu multe clădiri moderne.

Foarte probabil că nimeni nu i-ar fi acuzat pe arhitecți că au construit o ruină. În mod destul de evident, catedrala nu a fost niciodată planificată ca atare - acest lucru nu s-ar potrivi cu faptul că acum este o ruină. În general, era ușor de distins între ceea ce era o ruină și ceea ce fusese planificat. Deși catedrala a arătat atât perfecțiune, cât și decădere în același timp și a prezentat o imagine mixtă, acest fapt nu ar fi dat naștere niciodată la următoarele două gânduri,

1. că, deoarece catedrala era o ruină, un amestec de haos și ordine, în spatele ei nu se afla nicio minte inventivă, niciun arhitect,
2. că, deoarece clădirea era un amestec de degradare și ordine, nu se mai putea spera să se distingă vreo trăsătură caracteristică a spiritului din spatele ei.

Catedrala bombardată îmi amintește adesea de starea creației așa cum o vedem astăzi, cu adevărat un tablou amestecat, un amalgam de ordine și haos, frumusețe și urâțenie, dragoste și ură, toate împletite de nedescurcat. Dar în acest moment merită să ne amintim cât de illogic ar fi să concluzionăm automat,

1. de aceea, în spatele edificiului creației nu se află niciun spirit, niciun creator. Și totuși, aceasta este tocmai atitudinea ateului nostru, așa cum am explicat mai sus. Ne amintim că ateul a spus că nu vede decât contradicții și, prin urmare, a exclus cu totul din lumea sa de gândire conceptul de Dumnezeu, care îl deruta.
2. de aceea, nu se putea recunoaște nicio trăsătură caracteristică a spiritului din spatele naturii. În general, este destul de ușor de distins între plan și dezordinea intervenită, chiar și în natură. Într-un câmp de moloz se pot recunoaște adesea intențiile reale ale constructorului din spatele acestuia chiar mai bine decât în clădirea nedeteriorată. De

exemplu, studiul celulelor canceroase (celulele „ruinate” ale acelei clădiri numite „corp”) a dezvăluit multe secrete nespuse despre alcătuirea și structura celulelor sănătoase ale corpului, care nu ar fi fost atât de ușor de descoperit prin alte mijloace. Așadar, deși creația prezintă o imagine amestecată (de bine și de rău), nu se poate trage concluzia că, prin urmare, nu există niciun Creator și că în ea nu se pot vedea calități ale Spiritului Său. Adesea, clădirea distrusă arată aceste calități mai bine decât clădirea nedeteriorată. Adesea, „stricăciunile” din creație scot în evidență calitățile caracteristice ale spiritului din spatele ei mai bine decât starea ei inițială.

Și totuși, atei și agnosticii pretind că privind în univers nu s-ar putea afla nimic despre mintea Creatorului, după cum se pretinde în mare parte din cauza tabloului format din bine și rău, ordine și dezordine, pe care îl prezintă universul. Dar faptul că această atitudine este illogică reiese în mod clar. Romani 1 ne învață, de asemenea, că această teză este lipsită de soliditate. Da, Biblia ne învață în același capitol că boala, moartea, ura și urâtenia sunt toate semne exterioare ale unei stări de „dezordine” și că ele se disting destul de ușor de sănătate, viață, dragoste și frumusețe, starea originală, nedeteriorată.

Așadar, învățătura din Romani 1, potrivit căreia creația, chiar și creația decăzută sau „distrusă”, dezvăluie suficient de mult din Dumnezeu, pentru a determina orice persoană care gândește corect să mulțumească și să se închine, fără îndoială, nu lipsită de logică, ci mai degrabă având o reprezentare adevărată a faptelor date.

De ce permite Dumnezeu răul?

Desigur, toate ilustrațiile și parabolele sunt incomplete în modul în care au fost aduse până acum, iar catedrala noastră nu face excepție. O lipsă în ilustrația noastră este, desigur, faptul că constructorii catedralei au murit de mult timp și nu au putut împiedica bombardarea capodoperei lor. Dumnezeu nu este mort, așa cum presupunem noi. Prin urmare, se pune acum întrebarea de ce un Dumnezeu omnipotent, care, presupunem, Își iubește capodopera, creația, nu a putut împiedica „bombardarea” capodoperei Sale. Aici, desigur, parabola noastră despre Catedrala din Köln nu ne mai poate ajuta.

Întrebările de acest fel („De ce nu pune Dumnezeu capăt la asta?”) apar de obicei atunci când cel care pune întrebarea nu și-a luat osteneala să se gândească exact cum este dragostea lui Dumnezeu. Dacă cineva se gândește exact la ce este dragostea, problema se rezolvă de obicei destul de repede și într-un mod destul de satisfăcător pentru minte. Prin urmare, să ne punem imediat următoarea întrebare:

Care este esența dragostei?

[...] Dragostea Fiului lui Dumnezeu, Isus Hristos, pentru noi, ființele umane, este adesea comparată cu dragostea pe care un tânăr o simte pentru mireasa sa. Hristos se referă în mod repetat la El Însuși ca Mire și la Biserică (Adunare) ca mireasă a Sa.

Cum a început dragostea dintre mire și mireasă? Într-o bună zi, tânărul a văzut-o pe fată și a

simțit pentru ea o afecțiune care poate fi mai bine experimentată decât descrisă. [...] La început, tânăra poate că nu a observat afecțiunea lui până în momentul în care el a început să o curteze, poate trimițându-i flori sau în alt mod. [...]

Există o întrebare arzătoare, la care tânărul aflat în această stare ar dori să primească un răspuns mai presus de toate celelalte: Va reacționa ea la afecțiunea mea? [...]

Dar, pentru a putea trezi dragostea și a fi în stare să răspunzi la dragoste, trebuie respectate cu siguranță următoarele: tânărul trebuie și va curta tânăra fată. Însă, de îndată ce constrângerea ia locul curtării, bucuria și dragostea încetează, iar ura și suferința le iau adesea locul. În întreaga sa esență, dragostea se bazează pe consimțământul reciproc liber, combinat cu respectul absolut pentru voința liberă a partenerului. Cu alte cuvinte, baza dragostei este libertatea de a iubi, consimțământul reciproc, voința absolută a ambilor parteneri de a se asigura de afecțiunea lor reciprocă. Fără această libertate, dragostea adevărată este imposibilă. [...]

Acum ia în considerare un punct important sub forma unei întrebări. Ce s-ar întâmpla dacă Dumnezeu l-ar fi creat pe om în așa fel încât acesta să nu poată lua nicio decizie morală de unul singur, ci doar să facă voia lui Dumnezeu în mod automat, așa cum se deschide o încuietoare atunci când pui cheia potrivită în ea? Sau la fel cum un aparat automat de vânzări livrează un baton de ciocolată atunci când introduci suma corectă de bani? Dacă omul ar fi creat astfel încât să dea dragoste atunci când Dumnezeu apasă butonul potrivit, ar fi aceasta de fapt dragoste? [...] Pentru a fi siguri de dragostea noastră, Dumnezeu trebuie să ne permită alegerea liberului arbitru de a iubi sau de a nu iubi, în funcție de dorința noastră; acest lucru stă în mod necesar la baza naturii dragostei - și, de fapt, a oricărei alte virtuți. [...]

De obicei, tocmai acei oameni care nu s-au gândit prea mult la natura dragostei sunt cei care îi atribuie cu atâta ușurință lui Dumnezeu rolul de dictator și cred că El ar exercita o autoritate brutală chiar și în zilele noastre. [...]

Când Dumnezeu a creat lumea cerească și îngerii, a vrut să creeze împreună cu ei tot ce este mai bun și de aceea a întemeiat o împărăție a dragostei și a virtuții. Dar pentru a realiza acest lucru, El trebuia să garanteze o libertate reală locuitorilor, ceea ce a și făcut. Îngerii și căpetenia lor, Lucifer, au primit un caracter care le-a permis să aibă o dragoste autentică pentru Creatorul lor și pentru tovarășii lor. Ei aveau astfel posibilitatea de a exercita dragostea autentică, de a curta dragostea și de a fi curtați cu dragoste, ceea ce includea, desigur, și posibilitățile opuse corespunzătoare - posibilitatea de a respinge toate acestea. Biblia consemnează ca un fapt că o mare parte dintre îngeri l-au urmat pe mai-marele lor, Lucifer, atunci când acesta a decis, prin liberul arbitru, să nu iubească și să întoarcă spatele curtării Creatorului. Închizându-se față de El, unicul Dumnezeu, ei au devenit în mod natural răi, ne iubitori și au căzut pradă sentinței de condamnare.

Așadar, însăși prezența răului într-o lume creată de un Dumnezeu Atotputernic arată că bunătatea și virtutea în sine sunt cu adevărat autentice și că dragostea în sine este cu adevărat dragoste și nimic altceva - așa cum se învață uneori („dragostea este o formă ascunsă de egoism”). Însăși prezența răului în lumea unui Dumnezeu atotputernic este într-

adevăr o bună dovadă că Dumnezeu este cu adevărat dragoste.

După ce Lucifer, căpetenia îngerilor, a ales răul, a vrut să fie misionar și a căutat să câștige tovarăși pentru el însuși, determinându-i pe alții să urmeze aceeași cale. Prin urmare, el s-a dus la Adam și Eva, care fuseseră creați și ei cu un caracter capabil de dragoste și care, prin urmare, erau liberi să aleagă. S-a dovedit că și ei au făcut o alegere greșită. Pentru că au întors spatele singurului Dumnezeu, au devenit răi și au adus păcatul și suferința în creație.

Nu arată toate acestea cât de mult respectă Dumnezeu ființele umane? El chiar ne ia pe noi înșine, alegerile noastre și dragostea noastră suficient de în serios pentru a o curta, ceea ce, la rândul său, dezvăluie natura dragostei Sale. Căci dragostea adevărată își respectă întotdeauna partenerul pe care îl curtează. Acest lucru explică și de ce Dumnezeu cheamă și caută oameni prin „propovăduirea nebună” și nu trimițându-ne îngeri puternici sau apariții spirituale din alte lumi. [...] În general, El nu folosește nicio metodă care i-ar forța pe oameni să accepte dragostea Sa; căci nimeni nu poate fi forțat la dragostea pe care o căutată de Dumnezeu. [...]

Rezumând, putem spune că Dumnezeu a permis ca universul să fie „bombardat” (pentru a folosi din nou imaginea Catedralei din Köln) pentru că planul pentru o lume capabilă de dragoste și virtute autentică implică acest risc, planul de a instaura o împărăție a dragostei, o împărăție a libertății depline. Fără această posibilitate a liberului arbitru, tocmai ce este mai bun nu poate fi realizat deloc.

Și acum?

[...] Biblia spune că Dumnezeu, în a-tot-știința Sa, desigur că știa deja totul, chiar înainte ca omul și îngerii să fi făcut alegerea greșită, și că El chiar luase deja măsuri atente pentru acest caz. Acest fapt, că Dumnezeu a prevăzut în mod clar căderea în păcat cu mult înainte ca ea să aibă loc, a devenit o piatră de poticnire pentru mulți. În realitate, însă, nu există prea multe dificultăți intelectuale în acest caz, dacă problema este analizată cu atenție, din următoarele motive:

Dacă observ o persoană foarte atent pentru o perioadă de timp, pot observa mici particularități ale naturii ei. De exemplu, ea spune „Ah!” de fiecare dată înainte de a rosti un cuvânt dificil. Sau își încrețește sprâncenele înainte de a spune o glumă drăguță. Cu timpul, pot prezice ceea ce urmează să facă pe baza observațiilor mele anterioare, chiar înainte ca el să o facă efectiv.

Dar abilitatea mea de a prezice ce urmează să facă nu mă face în niciun caz responsabil pentru acțiunile sale. În mod similar, faptul că Dumnezeu a putut prevedea ce vor face Adam și Eva și rasa umană nu Îl face neapărat responsabil pentru asta, mai ales că le-a oferit în mod explicit liberul arbitru. Dumnezeu a prevăzut căderea în păcat a îngerilor și a oamenilor și chiar a fost dispus înainte de crearea lumii să Îl trimită pe Fiul Său ca jertfă pentru păcat. Cu toate acestea, mulți cred că această preștiință trebuie să Îl implice în mod necesar pe Dumnezeu în vinovăția căderii în păcat. Cu toate acestea, după cum am văzut, preștiința nu Îl face deloc responsabil pentru căderea în păcat, și totuși mulți își imaginează acest lucru.

Dimpotrivă, posibilitatea autentică a liberului arbitru, pe care El ne-a acordat-o pentru ca noi să putem iubi și să practicăm adevărata virtute, decide că creaturile sunt vinovate, iar Creatorul este nevinovat.

Mulți se vor întreba în privința aceasta, de ce Dumnezeu a creat îngerii, omul și lumea, cu toate că El a prevăzut haosul care va urma posibilității liberului arbitru, când a văzut dinainte toată ura, suferința și durerea. Nu a fost mai degrabă răutăcios să acționeze astfel, cu toate că El cunoștea consecințele? Nu ar fi fost mai bine să lase toate acestea nefăcute, având în vedere dezastrul care urma să se producă? - În principiu, aceleași întrebări apar în viața noastră, de exemplu în căsătorie. La ceremonia de nuntă știm că într-o zi vom experimenta durerea despărțirii prin moarte. Și totuși, ne asumăm toată această durere și suferință, despre care știm că va veni, deoarece credem că bucuria dragostei și îmbogățirea vieții care vine din faptul că ne punem la dispoziția persoanei iubite - chiar și numai pentru o zi (și patruzeci sau cincizeci de ani trec ca o zi) - este mai bună decât nicio dragoste. [...]

Se pare că și Creatorul, care este dragostea în Persoană, gândește la fel, căci El ne-a creat de fapt în ciuda a tot ce s-a întâmplat și a îndrăznit încercarea uriașă, pentru că era convins că căldura dragostei depășește cu mult amărăciunea suferinței. Dragostea pentru o zi valorează infinit mai mult decât lipsa de dragoste, iar acolo unde există viață, există posibilitatea de a iubi. În plus, adversitățile și suferințele nu durează decât o perioadă scurtă de timp aici pe pământ, în timp ce schimbarea naturii celor care sunt desăvârșiți prin suferințe durează pentru totdeauna. [...]

Rezolvarea oferită de Dumnezeu

Dar ce se întâmplă acum, după ce a avut loc căderea în păcat și păcatul a intrat în lume? Ce face Dumnezeu, care este dragostea în Persoană? Să punem întrebarea într-un alt mod. Ce face o persoană care iubește foarte mult o altă persoană, care a fost neînțeleasă și respinsă? Biblia spune: „Dragostea este îndelung răbdătoare, plină de bunătate, ... nu invidiază, ... nu socotește răul, ... suportă toate, ... rabdă toate. Dragostea nu piere niciodată” (1. Corinteni 13.4-8). [...]

Dumnezeu a văzut cu mult înainte decizia greșită a voinței, care a adus haosul și distrugerea în lume și, când s-a ajuns la asta, nu s-a repezit și nu a distrus totul pe loc, așa cum s-ar fi așteptat mulți, care ei înșiși acționează astfel, când li se întâmplă ceva nepotrivit sau greșit. Mai degrabă, prin răbdarea Sa plină de dragoste, El a încercat să salveze ceea ce a putut de la teribila ruină. El i-a avertizat cu credincioșie și seriozitate pe oameni și pe îngeri de consecințele unei decizii greșite, dar, desigur, nu și-a barat drumul spre inimile noastre încercând să ne forțeze să ne întoarcem. Acest lucru ar fi însemnat că posibilitatea unei dragoste reală ar fi fost eliminată pentru totdeauna. El a încercat întotdeauna, prin îndelungă răbdare și răbdare, să ne readucă la dragoste și rațiune. Această încercare a atins punctul culminant atunci când L-a trimis pe Fiul Său, care și-a sacrificat de bună voie viața pentru noi toți. Căci Fiul a mers la moarte de bună voie și din proprie alegere. El nici măcar nu a încercat să Se apere, ci a venit, așa cum El Însuși a spus, să moară pentru păcatul multora.

Acum El așteaptă și ne curtează în speranța că toți oamenii vor ajunge la cunoașterea

adevărului: „Dumnezeu dorește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului” (1. Timotei 2:4). „Domnul nu întârzie în ce privește promisiunea, cum socotesc unii că este o întârziere, ci este îndelung-răbdător față de voi, nevrând ca vreunii să piară, ci toți să vină la pocăință” (2. Petru 3.9). Acest lucru este înțeles așa cum este scris și nu implică neapărat faptul că toți oamenii se vor întoarce efectiv la pocăință. Dar Dumnezeu este gata și dispus să îi primească pe toți cei care se întorc de la căile lor și vin la El.

Tradus de la: [Warum lässt Gott es zu?](#)

Extras din cartea *Warum lässt Gott es zu?*

Neuhausen-Stuttgart (Hänssler) 1980, pag. 10-14, 16-30, 34-36, 42-50

Traducere: Ion Simionescu